

kasında duran esas emperyalist güç olduğunu somut olarak teşhir edip, ABD emperyalizminin Ortadoğudan defolmasını talep ederken, aynı zamanda halkların emperyalizme karşı mücadelesini salt ABD emperyalizmine karşı mücadeleye indirgeyen bir çizgiye karşı da mücadele eder, diğer emperyalist güçlerin hiçbirinin de halkların dostu olmadığını ortaya koyarız. Örneğin şimdi bu somut durumda görünen odur ki, savaş ertesini Lübnan'a BM kararı temelinde bir "uluslararası askeri güç" yerleştirilecek, bu güç İsrail/Lübnan sınırının güvenliğini sağlayacaktır. Bu güç somut olarak kimlerden oluşursu oluşsun, adına bir türlü "Barış Gücü" denecektir. Burada aslında anda emperyalist büyük güçlerin hegemonya araçlarından biri olan –ve verilen şartlarda da başka bir şey olamaz– Birleşmiş Milletler dünya haklarına "barış" koruyucusu, sağlayıcısı vb. olarak gösterilecektir. Biz bu sahtekârlığı teşhir ederiz. Biz Bolşevikler halkların var olan kötüler içinde daha az kötü olanı tercih etme zorunda bırakılması oyununun oyuncularını içinde değiliz. Doğru olanı, iyi olanı, bugün doğru ve iyi olana varmak çok zor görünse bile, bugünden söylemeyi komünistlerin görevi olarak kavırıyor, söylüyor.

Bugün Ortadoğu'da bir gerici/emperyalist savaş barbarlığı yaşanıyor. Bu barbarlıkta kuşkusuz uzun vadede Siyonist İsrail ve onun baş destekçisi ABD emperyalizmi hedeflerine varmayacaklardır. Onlar kısa süreli başarılar elde edip, HAMAS ve Hizbullah gibi örgütleri geçici ve askeri olarak zayıflatsalar da, gerçek amaçları olan

"dikensiz gül bahçesi, ABD egemen yeni Ortadoğu"larına kavuşamayacaklardır. Orta ve uzun vadede tersine halkların haklı tepkileri İsrail ve ABD saldırısının hedef olan güçlere yeni fedailer katacaktır. Ekilen fırtınalar kasırga olarak geri dönecektir. Ve Ortadoğu'da ne kadar BM askeri yerleştirilirse yerleştirilsin, yeni daha kanlı, daha barbar savaşlar yaşanacaktır. Sermaye egemen olduğu sürece, sermaye güçleri işçileri e-mekçileri milliyetçilik, ırkçılık, şove-nizm temelinde birbirine düşman etmeyi ve kıldırılmayı becerebildiği sürece bu kaçınılmazdır. Filistin'de bir mini Filistin devletinin kurulması da, sorunun gerçek çözümü değil, biçim değiştirmesi, çatışmanın devletler arası düzeye yükseltilmesi olacaktır.

Çözüm tektir: Bolşevik devrim! Uslara ayrılma hakkı, tüm milliyetlere tam hak eşitliği temelinde her türlü milliyetçiliğin çanına ot tıkayan proleter enternasyonalizmi! Sermayenin egemenliğine son verilmesi! Emeğin, işçilerin-emekçilerin egemenliği! Sosyalizm!

Ortadoğu'daki son savaşın da gösterdiği gerçek budur: Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Bütün emekçileri bolşevik devrim için mücadeleye, bilinçlenmeye, örgütlenmeye çağırıyoruz!

Bütün sınıf bilinçli işçileri Bolşevik Parti saflarında birleşmeye çağırıyoruz!

Bolşevik Parti'nin
Açıklaması

Emperyalizmin güdümündeki
Siyonist barbarlık amacına
ulaşamaz!

**FIRTINA EKEN
KASIRGA
BİÇECEKTİR!**

Ortadoğu'daki gelişmelerin
yeniden gösterdiği gerçek:

**YA BARBARLIK,
YA SOSYALİZM!**

O RTADOĞU yine Siyonist İsrail devletinin 28 Haziran'da Filistin Özerk Bölgesi'nde Gazze'ye saldırı ile başlattığı, sonra 12 Temmuz'dan itibaren Lübnan'a karşı saldırılar ile genişlettiği hunhar savaş sonucu bir kan deryası görünümüne büründü. İsrail devletinin bu yeni saldırı savaşı iki cephede birden bütün şiddetiyle sürüyor.

GAZZE KAN GÖLÜ - SEÇİM SONUÇLARI İPTAL !

İsrail ordusu önce 28 Haziran'dan itibaren 5000 asker, yüzlerce helikopter, tank ve zırhlı araçla Gazze'ye saldırdı. Saldırıda bu yılın Ocak ayında yapılan seçimlerden, emperyalist medyanın yarattığı beklentilerin tersine, birinci parti olarak çıkan ve Filistin Özerk Bölgesinde hükümet kurma görevini üzerlenen HAMAS'ın askeri kanat liderlerinden bulunabilenler katledildi, seçilmiş HAMAS milletvekillerinin çoğunun içinde olduğu 56 HAMAS yetkilisi, bu arada Filistin Özerk Bölge Hükümetinde yer alan HAMAS'lı 8 bakan esir alındı, İsrail'e kaçırılarak, zindana atıldı. Filistin Arap halkına karşı Siyonist İsrail devletinin yürüttüğü savaşta bu yeni kanlı korsanlığın laftaki gerekçesi, Filistinli gerillaların bir İsrail askerini kaçırmaması oldu. Halk Direniş Komitesi ve İzzeddin El-Kassam Tugayları'na bağlı Filistinli bir grup fedai 25 Haziran'da İsrail işgali altındaki bölgede bir Kibbutz'un yanındaki bir tank üssüne karşı bir askeri eylem gerçekleştirdiler. Bu eylemde iki İsrail askeri öldürüldü,

üste görevli Gilad Şalit adlı bir onbaşı da esir alındı. Eylemi gerçekleştirenler, esir askeri, İsrail devletinin elinde bulunan Filistinli esirlerle değiş tokuş etmeye hazır olduklarını açıkladılar. Siyonist İsrail devlet sözcüleri bu eylemi ocak ayındaki seçimlerden bu yana bekledikleri fırsat olarak değerlendirdiler. Dünya kamuoyunda kendilerini saldırıya uğramış ve "öz savunma hakkı"nı kullananlar olarak göstererek, Gazze'ye bütün güçleriyle yüklendiler. Amaçları en baştan itibaren HAMAS'ı çoğunlukla seçen Filistin halkını bir kez daha cezalandırmak, seçimlerden bu yana bütün emperyalist dünyanın ambargove baskılarına rağmen Siyonist İsrail devletine karşı silahlı direnişin de haklı olduğu düşüncesinden vazgeçtiğini açıklamayan HAMAS'ın lider kadrosunu tasfiye etmek, HAMAS'ı örgüt olarak iyice zayıflatmak ve HAMAS'ın Filistin'de hükümet olamayacağını göstermek idi. Bunun için Gazze yeniden ve yeniden alçakça bombalandı. Onlarca Filistinli öldürüldü. Yüzlercesi yaralandı. Bütün dünyanın gözü önünde Gazze şeridindeki elektrik santralleri, köprüler, önemli yollar bombalanarak tahrip edildi. Hamas'ı vurma adına yerleşim birimleri, hareket halinde araçlar, pazar yerleri vb. bombalandı. Filistin Devlet Başkanı Abbas Gazze'de zaten zayıf olan altyapının % 70'inin İsrail saldırılarında tahrip olduğunu açıkladı. Gazze'de yaşayan yüzbinlerce Filistinli açlıkla, susuzlukla, elektriksizlikle karşı karşıya bırakıldı. Bombalardan korunmak için onbinlerce Filistinli yine göç yollarına düştü. Siyonist İsrail

için onlara hayat veren bir unsur. Savaşta yıkılan her ev, her köprü, bombalanan her yol, hava alanı vb. oralarda vurulup ölen insanlar için felaket, fakat bunların yeniden yapılması gerek. Her harabe inşaat sektörü için yeni iş alanı demektir. Savaş, karaborsacılar için felaket değil, en kârlı iş dönemidir.vs.

Bunun dışında tabii, savaşın açıklanan amaçları ile, gerçek hedefleri hiçbir zaman birbirine uymaz. Emperyalizm çağında gerici-emperyalist savaşlar her zaman emperyalistlerarası dünya hegemonya mücadelesinin bir parçası olarak yürürler. Hegemonya dalaşı, emperyalist dünyanın değişmez yasası, emperyalist-gerici savaşlar, kapitalizm/emperyalizmin vazgeçilmez yol arkadaşlarıdır. Ortadoğu'ya egemenlik, emperyalist dünyanın kanı olan petrole egemenlikle eşdeğerdedir. Petrol ise emperyalistler açısından emekçilerin kanından çok daha değerlidir.

Gerçekten barış isteyen herkes bu yüzden, her somut savaşta, savaşın derhal durması için mücadele ederken, aynı zamanda kapitalizm /emperyalizm var ve egemen oldukça, savaşların da kaçınılmaz olduğunu, emperyalizm işçi ve emekçiler tarafından devrimlerle mezara gömülmedikçe (ki bunun da yolu savaştan, devrimci savaştan geçer) savaşların olacağına bilincinde, mücadelesini emperyalizme karşı proleter dünya devrimi mücadelesinin bir parçası olarak yürütmeli, kalıcı ve gerçek bir barışın gerçek düşmanının bir bütün olarak emperyalist sistem olduğu gerçeğini yaygınlaştırmalıdır.

Gerçek barış mücadelecisi, proleter dünya devrimi mücadelecisi olmak

zorundadır.

Biz Bolşevikler, tabii ki doğru kısmı talepler için de mücadele eder; bu kısmı talepler temelinde, bu talepleri savunan güçlerle eylem içinde yan yana geliriz.

Örneğin bugünkü yürüyen savaşta **"Derhal ve kayıtsız koşulsuz ateşkes!" "İsrail Lübnan'dan ve Gazze'den derhal geri çekilmelidir!"**

talepleri temelinde bu talepleri savunan herkesle eylem birlikleri kurabiliriz. Fakat biz bu eylem birliklerinde, bu eylem birlikleri içinde yer alan tüm güçlerle farklarımızı da açıkça ortaya koyarız.

Örneğin, şimdi saldırı altında bulunan Gazze ve Lübnan'da, HAMAS ve Hizbullah gibi örgütlerin, işgalci Siyonist İsrail devletine karşı mücadeleleri haklıdır. Biz işgale karşı bu mücadelenin haklı olduğunu söyler ve bunu desteklerken, aynı zamanda bu örgütlerin gerçekte antiemperyalist ve devrimci örgütler değil, İslamcı faşist örgütler olduğunu, bunlara desteğimizin yalnızca işgale karşı mücadeleyle sınırlı olduğunu da açıkça ortaya koyarız.

Ya da örneğin biz, Siyonist İsrail devletinin Ortadoğu'da emperyalizmin –en başta da ABD emperyalizminin– güdümünde bir saldırı üssü konumunda olduğunu ortaya koyar, bu devletin halklara karşı saldırılarını teşhir eder, karşı çıkarken ve bu devletin de devrimle yıkılması için mücadele eden güçleri desteklerken, aynı zamanda Siyonizme karşı mücadele adı altında Yahudi düşmanlığı yapanlardan kendimizi kesin hatlarla ayırırız.

Ya da örneğin biz, bugünkü savaşta ABD emperyalizminin İsrail'in ar-

yansıyor: On günlük Lübnan savaşının bilançosunda Lübnan'da İsrail bombardımanları sonucu ölen sivil insan sayısı 400 civarında iken, İsrail'li asker sivil toplam kırk ölüden söz ediliyor. Lübnan'da 500 bin insan göç yollarında. Bunlar kuru rakamlar. Her bir rakamın ardında somut insanlar, yıkılmış somut insan yaşamları duruyor. Perişan, aç susuz, korku içinde ne yapacağını bilemez, savaştan zarar gören, savaşa, bomba yağdırana lanet okuyan insanlar duruyor. Kolu bacağı kopmuş çocuklar, şarapnel parçaları ile vücutları parçalanmış ihtiyarlar, taş üzerinde taş kalmamış yıkıntı apartmanlar, moloz yığınları arasında ağlayarak yakınlarını arayan insanlar TV'ler aracılığıyla her gün evlerimize taşınıyor. Bu hunhar savaşın işçi emekçi insanlara, halka ne felaketler getirdiğini görüyoruz. Yüreğinde birazcık insan sevgisi olan herkes bu savaşın hemen durmasını istiyor, istiyoruz. Her gün dünyanın her yerinde onbinlerce insan sokaklara dökülüp bu savaşın durmasını istiyor. Hatta İsrail'de bile, bu bütün antisavaş gösterileri içinde kuşkusuz en anlamlı olan bu, şimdiye dek, "Derhal ateşkes" "Barış, hemen şimdi" sloganları altında iki gösteri yürüyüşü yapıldı. Kuşkusuz bu haksız savaşa karşı çıkmak,

"Derhal ve kayıtsız koşulsuz ateşkes!" "İsrail Lübnan'a ve Gazzeye karşı saldırılarını durdurmalı, askerlerini derhal geri çekmeli!"

taleplerini yükseltmek günün acil görevidir.

"Barış, hemen şimdi!" de kuşkusuz iyi niyetli bir taleptir. Ancak gerçekten barış isteyen herkes kendine savaşların

nedenini sormalıdır. Neden halklara felaket getirdiği açık olduğu halde savaşlar yürüdü, yürüyor?

Modern çağda, sermayenin egemenliği altında savaşlar evet halklar için felaket, fakat sermaye sahipleri için, egemenler için hiç de felaket değil. Tersine onların egemenliğini perçinleyen bir araç, kârlarına kâr katmalarını sağlayan en kârlı rant kapılarından biri.

Şimdi Gazze ve Lübnan'a İsrail saldırısı biçiminde gelişen somut savaşta, örneğin İsrail burjuvazisi kendi halkını şoven milliyetçilik temelinde kendi bayrağı altında savaşa sürüyor. Daha düne kadar Filistinlilerle barış yanlısı görünen bir çok insan bile, "bizi yok etmek istiyorlar, kendimizi savunmak zorundayız" demagojisi temelinde kendi burjuvazisinin kuyruğunda "Lübnan'da taş üstünde taş bırakılmasın" diyebiliyor. Burjuvazi kendi işçi ve emekçisini kendi safında birleştirebiliyor. Saldırıya uğrayan Gazze ve Lübnan'da ise Arap burjuvazisi dış düşmanı gösterip, Arap işçi ve emekçileri kendi bayrağı altında topluyor. Bu bayrakta Müslüman din motifleri ve Yahudi düşmanlığı da küçümsenmeyecek bir yer tutuyor. Burjuvaziye karşı sınıf mücadelesi yerine "Yahudi işgalcilere" karşı "cihad" ön plana geçiyor. Yani her iki yanın burjuvazisi açısından da savaş burjuvazinin konumunu güçlendirici bir araç, milliyetçilik, ırkçılık, şovenizm temelinde emekçileri birbirine kırdırtmak için bir araç. Bu kadar değil. Savaşta atılan her mermi, her füze, kullanılan tanklar, toplar tüfekler, insanlara felaket getirirse de, savaş araçlarını üretenler ve satanların kârına kâr katan birer araç. Savaş bunlar

devlet sözcüleri aslında daha seçimler öncesinde olası bir HAMAS seçim zaferini tanımayacaklarını açıklamışlar, Filistin halkının çoğunluğunu temsil ettiği seçimlerle de tescil edilmiş olan HAMAS'ı bir terörist örgüt olarak değerlendirdiklerini ve HAMAS'la hiçbir pazarlığa girmeyeceklerini açıklamışlardı. Emperyalist güçler seçimlerden her halükârda kendilerine daha yakın buldukları, "uslanmış", "terbiye edilmiş" olarak değerlendirdikleri El Feth'in zaferle çıkacağını umuyor, bekliyorlardı. Böylece El Feth önderliğinde kurulacak bir hükümetle Filistin sorununun barışçı ve demokratik yoldan çözümü yoluna girilecek, daha önce ABD emperyalizmi tarafından çizilen, diğer emperyalist güçlerin de onayladığı "yol haritası" uygulanmaya konacaktı. Evdeki hesap çarşıya uymadı. Filistin halkı oylarıyla aç gözlü, yiyici ve rüşvetçiliklerini yakından tanıdığı El Feth'i cezalandırdı. Onlara göre "daha namuslu" gördüğü ve Filistin'de bir dizi vakıf ve sivil sosyal kurumlar aracılığıyla halka küçümsenmeyecek derecede sosyal hizmet sunan HAMAS'a hükümet kurma görevini verdi. Emperyalistler ve Siyonist İsrail devleti açısından beklenmeyen bu sonuç ertesinde emperyalist güçler önce HAMAS'ı hizaya çekme girişimlerinde bulundular. HAMAS'a derhal İsrail'in devlet olarak yaşama hakkını tanıdığını ve İsrail'e karşı her tür şiddet eylemini kınadığını açıklaması talepleri getirildi. Bu talepler konusunda HAMAS'ın açık bir tavır koymadığı görüldüğünde, Filistin'e yapılan tüm yardımların

durdurulduğu açıklandı. Filistin halkı, açlıkla, yoklukla "terbiye edilmeye" kalkıldı. İsrail bu arada HAMAS'ın askeri liderlerini vurma adına bir dizi askeri saldırı gerçekleştirdi. Bu saldırılarda onlarca kişi öldü, yüzlercesi yaralandı. Yardımların kesilmesiyle devlet memurlarının maaşlarını ödeyemeyen HAMAS hükümeti ile, çoğu El Feth'li -çoğu güvenlik görevlisi- memurlar, dolayısı ile El Feth ile HAMAS karşı karşıya getirilip iç savaş ortamı yaratılmaya çalışıldı. Fakat bütün bunlara rağmen HAMAS gerilemedi. Bu noktadan itibaren Ocak seçimlerinin sonucunun iptali için kalan tek yol İsrail'in doğrudan bir askeri saldırısıydı. Bu saldırı 28 Haziran'dan itibaren başlatıldı. Bu saldırıda şimdiye dek 100'ün üzerinde Filistinli öldü. Yüzlercesi yaralandı. Binlercesi evini, barkını yitirdi. Onbinlercesi yine göç yollarına düşmek zorunda kaldı. Emperyalist dünyanın bu açık haksız, saldırı savaşına, Siyonist İsrail devletinin bu açık korsanlık eylemine verdiği tepki, Gazze'ye saldırıyı "İsrail'in kendini savunma eylemi" olarak değerlendirip haklı görmek biçiminde oldu. İsrail'e yöneltilen tek eleştiri "orantısız güç kullanma" noktasında oldu. Olannihayet bir İsrail askerinin kaçırılması idi. Bunu yapanlar da belli idi. Şimdi sivil halkın da böylesine cezalandırılması biraz orantısız oluyordu... vs. İşte "uygar" emperyalist dünyanın yaklaşımı bu idi. Türkiye'de egemen sınıflar bir yandan "Müslüman Filistin halkının uğradığı haksızlık" konusunda laf edip, İsrail'i "insafli" olmaya davet ederken, bir yandan da "bir askeri için" böyle bir

operasyon gerçekleştiren İsrail'e gıpta ile bakıyor, öykünüyor, kendine pay çıkarmaya çalışıyordu.

İKİNCİ CEPHE: LÜBNAN GÖRÜNÜR HEDEF: HİZBULLAH

Siyonist İsrail açısından, Filistin sorununu Amerikan Emperyalizminin çizdiği çerçevede, etrafı duvarla örülü bir mini Filistin devletinin kurulması yoluyla çözme plan ve programının önünde içte ve yakın çevrede en büyük engeller İslamcı militan örgütler, Filistin'de HAMAS, Lübnan'da ise Hizbullah'tır. Filistin'de HAMAS'a karşı başlatılan operasyonun, Lübnan'da Hizbullah'a karşı bir operasyonla tamamlanması İsrail'in devlet siyasetinin tabii sonucudur. Siyonist İsrail bilindiği gibi daha önce "Kuzey sınırının güvence altına alınması" adı altında 1978'deki iç savaş sırasında Lübnan'a saldırmış, 2002 yılına kadar Lübnan'ın güneyini "güvenlik alanı" olarak doğrudan askeri işgal altında tutmuştu. 2002'de emperyalist dünyanın Lübnan'da işbaşına gelen hükümete Hizbullah'ı silahsızlandırma görevini vermesiyle işgali kaldırmış, ordusunu İsrail sınırı gerisine çekmişti. Fakat İsrail Hizbullah'ın silahsızlandırılması konusunda Lübnan hükümetinin icraatından memnun değildi. "Birleşmiş Milletler Kararı" (BM Güvenlik Konseyi'nin 2 Eylül 2004 tarihli, 1559 sayılı kararı, "tüm yabancı güçlerin Lübnan'dan çekilmesini ve tüm milis örgütlerinin silahsızlandırılıp dağıtılmasını öngörüyor) haline de getirilmiş olan bu görevi gerektiğinde

kendi yerine getirmek için fırsat bekliyordu. Bu fırsat, Gazze'deki korsanlık eylemleri sürerken, bir Hizbullah eylemi bahane edilerek yaratıldı. Hizbullah'ın bir eylemde iki İsrail askerini esir almasını bahane eden İsrail, uzun süredir hazırlandığı belli olan bir operasyonla, Gazze'de başladığı savaşı, 12 Temmuz'dan itibaren Lübnan'a da taşıdı. Lafta gerekçe Gazze'dekinin aynısı idi: Teröristler İsrail devletine saldırmışlardı. İsrail devleti meşru müdafaa hakkını kullanacak, teröristleri cezalandıracaktı! İsrail uçakları 12 Temmuz'dan itibaren Lübnan halkının başına bomba yağdırmaya başladı. "Hizbullah'ın altyapısını vurma" adına, Lübnan'ın tüm alt yapısı tahrip edilmeye başlandı. Lübnan'ın başta başkent Beyrut olmak üzere tüm havaalanları vurularak havayoluyla ulaşım durduruldu. Bütün anayollar vurularak, karayolu ile ulaşım önemli ölçüde felce uğratıldı. Limanlar ablukaya alındı. Ülke tam bir ekonomik abluka altına alındı. Elektrik santralleri, su depoları vb. vurularak halk elektriksiz, aç, susuz bırakıldı. Başta Beyrut'ta olmak üzere bir dizi şehirde Hizbullah'ın tabanı olduğu varsayılan Şii halkın oturduğu yerleşim birimleri bombalandı. Bir çok mahalle yerle bir edildi. İsrail ordusu, havadan bombalamaların ve füze ve top saldırılarının yanında, Güney Lübnan'a da doğrudan kara harekâtı ile de girmeye başladı. Siyonist İsrail devletinin şimdi 13 gündür süren saldırısının insan kaybı olarak bilançosu 400'e yakın ölü, binlerce yaralı. BM verilerine göre en az yarım milyon insan göç yollarında. Emperyalist

bunun becerilemediği şartlarda en azından Kerkük'te söz sahibi olduğunun altını askeri güç gösterisi ile çizmek, ABD ve müttefik işgal güçlerinin Irak'tan çekilmesinin sonrasındaki gelişmeler için pozisyonlar kazanmak, avantajlar sağlamaktır. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın işçileri, köylüleri, tüm emekçileri açısından Ortadoğu'da şimdiki savaşta öncelikli görev Türk egemenlerinin "fırsattan istifade" yeni bir cephe açmasını, Güney Kürdistan'a karşı askeri bir saldırı düzenlemesini engellemek için elinden gelen her şeyi yapmaktır.

**"Güney Kürdistan'a saldırıya hayır!
TC devleti elini Güney Kürdistan'dan çek!"**

bu bağlamda temel sloganlarımız olmalıdır.

TC devleti, en başta da ordu ve özel harekât güçleri yalnızca Güney Kürdistan'a yeni bir sefer hazırlığı için yığınak yapmakla kalmıyor, onlar aynı zamanda Kuzey Kürdistan'da halkımıza karşı yürüttükleri savaşı da olabildiğince keskinleştiriyor, sertleştiriyor, yaygınlaştırıyor. Medya üzerinden neredeyse hergün yaygınlaştırılan "şehit cenazesi" propaganda gösterileri ile, batıda MHP'li faşistler eliyle düzenlenen Kürtlere ve devrimcilere yönelik linç eylemlerinin yaygınlaştırılması ile, Kuzey Kürdistan'da halka karşı savaşın sertleştirilmesine ve Güney Kürdistan'a saldırıya halk desteği, en başta da Türk halkının desteği sağlanmaya çalışılıyor. Türk işçi ve emekçileri, burjuvazinin oyununa gelmemeli, kışkırtılan şovenizm dalgasına kapılıp egemenlerinin peşine takılmamalıdır. Türk işçi ve emekçileri, Kürt işçi ve

emekçi kardeşleriyle birlikte ortak düşman olan Türk egemen sınıflarına, faşist TC devletine karşı devrim mücadelesinde Kürt ulusunun kendi kaderini tayin/ ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız koşulsuz savunma görevine sahiptir. Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da PKK'ye karşı mücadele adı altında gerçekte Kürt ulusuna karşı yürüttüğü savaş, Türk işçi ve emekçilerine karşı da yürütülen bir savaştır özünde. Bu savaşa da dur demek Kuzey Kürdistanlı/Türkiyeli tüm işçi ve emekçilerin görevidir.

Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusuna karşı yürütülen savaşa hayır!

sloganı en başta Türk işçi ve emekçileri olmak üzere Türkiye'nin her milliyetinden emekçilerinin yükselteceği slogan olmalıdır.

**BU SAVAŞ HALKLAR İÇİN
FELAKET, SERMAYE İÇİN
EN KÂRLI RANT KAPISIDIR!**

Şimdi Ortadoğu yine tam bir kan deryası. Yine her gün onlarca insan hayatını kaybediyor, yüzlerce yaralanıyor. Olanlar medya aracılığıyla, yer yer "canlı yayın"larla herkesin evinin içine taşınıyor. Yani herkesin bilgisi dahilinde, bütün dünyanın gözü önünde Siyonist İsrail Gazze ve Lübnan'da katliamlar gerçekleştiriyor. Burjuva medya denge tutturmak, İsrail'in saldırılarını haklı gösterebilmek için İsrail'e Lübnan'dan atılan Katyuşa füzelerini ve bu füzelerin açtığı zararları, insan kaybını vb. de gösteriyor. Fakat ne kadar denge tutturmaya çalışılırsa çalışılsın, savaşın güçlerin silahlanmasındaki dengesizlik, gizlenemeyen savaş bilançolarına da

Ortadoğu'daki kurtlar sofrasında baş köşelerde yer alabilmenin altın bir fırsatı olarak nasıl kullanabileceklerini tartışıp planlıyorlar. Bu bağlamda ordu-hükümet arasındaki son dönemde iyice sertleşen iktidar dalaşı da şimdilik geri plana itiliyor.

Ortadoğu'daki şimdiki savaşın Türk egemen sınıfları açısından büyük faydaları var.

Ekonomik açıdan, Lübnan'ın yerle bir edilmesi, orta ve uzun vadede en başta Türk inşaat sanayi açısından olmak üzere, tüm alanlarda Türk burjuvazisinin ihracatının artırılmasında gayet olumlu rol oynar.

Siyasi açıdan, iyice istikrarsız olan Ortadoğuda, İslam dünyası ile batı dünyasının karşı karşıya geldiği ve düşmanlığın iyice derinleştiği bir ortamda, ılımlı İslam/laik istikrarlı bir Türkiye, emperyalistlerin Ortadoğu'da güvenebileceği bir müttefik olarak önem kazanmaktadır. Türkiye'nin egemenleri bu rolü bu savaş ortamında da arabuluculuk rolüne soyunarak oynamaya çalışmaktadır. Sorun şudur ki, ABD ve İsrail şu anda savaşı bir süre daha sürdürmekten yanadır. O anlamda şimdilik Türkiye'ye arabulucu olarak ihtiyaçları yoktur. Fakat yarın örneğin Lübnan'da bir NATO veya BM çerçevesinde bir askeri güç konuşlandırıldığında, Türk askerine ihtiyaçları olabilecektir.

Türk egemenleri açısından andaki savaşın, andaki en büyük yararı, bu savaşın Kürt sorununda ellerine yeni bir koz vermiş olmasıdır. Bütün dünyanın İsrail'in Gazze ve Lübnan'a saldırısına "terörizme karşı kendini

savunma hakkı" adına ses çıkarmadığı, evet desteklediği bir durumda, Türk egemenleri PKK'ye karşı mücadele adı altında Güney Kürdistan'a karşı bir askeri hareket için ellerine bir fırsat geçtiği düşüncesindedirler. Bunu açıkça Başbakan ve Dışişleri Bakanı ağzından ilan da etmişlerdir. Kuzey Kürdistan'da savaş sertleştirilirken, diğer yandan tarihin en büyük askeri yığınaklarından biri yapılmaktadır. Görünen Türk faşist ordusunun Güney Kürdistan'a girip girmeyeceğinin değil, ne zaman gireceğinin soru işareti olduğudur. Bu gelişmeler İran'ı da devreye sokmuş, İran Türk egemenlerinin gözünde uzun süredir hedef olan Kandil dağına bombalamıştır. Bu İrandinci faşistlerinin, ABD'ye rağmen Güney Kürdistan'a girmenin rizikolarını hesaplayarak bugüne dek geri duran ve ABD'den alandaki PKK sorununu çözmesini talep eden Türk egemenlerine açık bir destek ve işbirliği çağrısıdır. Bu çağrıya cevap beklediği gibi ABD'den gelmiş, ABD hükümet sözcüleri bu gelişmenin hemen ertesinde PKK konusunda daha aktif davranacakları mesajını vermek zorunda kalmıştır. Bu tabii ki Türk egemenlerinin Güney Kürdistan'a yeni bir sefer hazırlıklarının ve niyetlerinin sonu anlamına gelmiyor. Çünkü Türk egemenleri için Güney Kürdistan'da PKK'nin varlığı, Güney Kürdistan'a karşı hazırlıkları yapılan yeni bir askeri saldırının gerçek nedeni değil, öncelikle bahanesi. Türk egemenlerinin ordusu ile, hükümeti ile temel derdi, Güney Kürdistan'da paylaşımında yeniden söz sahibi olabilmek, bir Kürdistan devletinin olası resmen de kuruluşunu engellemek,

devletler şimdi "insani yardım" adı altında ilk önce Lübnan'da bulunan kendi ülke vatandaşlarının tahliyesi ile uğraşiyor. Aslında bu "yabancı" ülke vatandaşlarının Lübnan'dan tahliyesi, İsrail'in Lübnan'daki askeri saldırılarını da kolaylaştırma operasyonudur bir yanı sıra. Emperyalist dünya İsrail'in Lübnan'a güncel saldırısında da, daha önce Gazze'ye karşı saldırıda takındığı tavrı takındı. Saldırı başladıktan dört gün sonra Petersburg'ta yapılan G8 zirvesinde takınılan ortak tavırda İsrail'in kendini savunma hakkı vurgulandı, Hizbullah'ın asker kaçırma eylemi mahkum edildi ve kaçırılan askerlerin derhal serbest bırakılması talep edildi. İsrail'e de – lütfen– orantılı davranması ve sivil halkı gözetmesi tavsiyesinde bulunuldu. Bu ortak tavır aslında saldırgan "devam et" demekten başka anlama gelmiyor. Daha sonra 20 Temmuz'da BM adına yaptığı açıklamada Kofi Annan her ne kadar ateşkes gereğinden söz etse de, aynı zamanda "olayların çıkış noktasının Hizbullah'ın asker kaçırma eylemi olduğu, esas sorumlunun Hizbullah olduğunu" da vurgulayarak, İsrail'in yalanının bütün emperyalist dünyanın yalanı olduğunun altını çiziyor.

Hayır, ne Gazze'ye ne de Lübnan'a İsrail saldırısının gerçek nedeni bir-iki İsrail askerinin kaçırılmış olması (ki bu ülkeleri işgal edilmiş ortamda mücadele eden direnişçilerin askeri hedeflere yönelik meşru saldırısı çerçevesinde askeri bir eylemdir), ne de gerçek amaç kaçırılmış olan askerlerin kurtarılmasıdır. Bunlaryalnızca İsrail'in kendini saldırıya uğramış konumda

göstermek için kullandığı bahanelerdir. Gerçekte Gazze'ye ve Lübnan'a karşı önceden planlanmış saldırıların hedefi, İsrail'in kendisi için en tehlikeli gördüğü örgütlenmeleri çökertmek, Filistin'de ve Lübnan'da bu örgütlerin halk desteğini azaltmak, bu örgütlere karşı diğer örgütleri harekete geçirmek vb. dir. İsrail Ortadoğu'da, İsrail'in devlet olarak yaşama hakkını tanımayan hiçbir örgütlenmeye hayat hakkı tanımama siyasetini uygulamaktadır. Bunun için her türlü aracı kullanmaya hazırdır. Bunun için en barbar eylemleri yapmaya hazırdır ve yapmaktadır. Başka ortam ve zamanlarda "insan hakkı", "savaşta sivillerin korunması", "adalet", "hak", "hukuk" vb. den çok söz eden emperyalistler ise bu barbarlığa ortaktır. Bu ortaklık ABD emperyalizminin şahsında diplomasi alanında BM Güvenlik Konseyi'nde İsrail'e talep getiren her önerinin veto ile engellenmesi, İsrail'e her türlü askeri desteğin verilmesi biçiminde gösterirken, AB somutunda Hizbullah ve HAMAS'ın savaşın sorumlusu olarak görülüp gösterilmesi, Rusya somutunda sorunun BM devreye sokularak çözülmesi, Hizbullah'ın silahsızlandırılması işinin BM'ye bağlı bir askeri güç tarafından yapılması önerisi vb. biçiminde gösteriyor. Sonuçta İsrail Lübnan'da Hizbullah'a yeter askeri darbe vurduğu kanısına vardığında, güney Lübnan/İsrail sınırının uluslararası bir askeri güç tarafından korunmaya alınması, Hizbullah'ın da bu güç tarafından kontrol edilmesi şartıyla geri çekilir. Amaç Lübnan'ın işgali değil, Hizbullah'ın İsrail'e fazla

zarar veremeyecek hale getirilmesi, bu arada Suriye'nin hedefte olduğu bilgisi temelinde hizaya çekilmesidir.

GERİ PLANDA ORTADOĞU'NUN YENİDEN DÜZENLENMESİ PLANLARI VAR! YÜRÜYEN SAVAŞ EMPERYALİSTLER ARASI YENİDEN PAYLAŞIM DALAŞININ BİR PARÇASI...

ABD Dışişleri Bakanı Condolezza Rice, 23 Temmuz'da, Ortadoğu'da diplomasi turuna çıkmadan bir gün önce Washington'da yaptığı basın toplantısında, şimdi yürüyen savaşın "Yeni bir Ortadoğu'nun doğum sancıları" olduğunu söylüyor, bu savaşlar sonrasında doğacak Ortadoğunun "farklı bir Ortadoğu, yeni bir Ortadoğu" olacağını söylüyor. "Çok zor bir süreçten geçiyoruz. Büyük bir şiddet dönemine giriyoruz." diyor. Getirilen "Hemen Ateşkes" –bu amerikancı Lübnan başbakanının da önerisi– önerisi bağlamında ise "Ateşkes şu anda terörist örgütlerin saldırılarını sivillere yöneltmesine, hem Araplara hem de İsraililere zarar vermesine neden olur." değerlendirmesini yaparak, İsrail'in bir süre daha Lübnan'daki "işini yapmasına" ABD'nin tam destek verdiğini, savaşın aynı zamanda ABD'nin de savaşı olduğunu açıkça ifade ediyor.

Gerçekten de bu savaş, gerçekte ABD'nin "Büyük Ortadoğu Projesi"nde dile gelen, Ortadoğu'daki ABD açısından bütün "güvenilmez" rejimleri "demokrasi", "insan hakları", "batının yüce insani değerleri" vb. adına devirip, Ortadoğu'da ABD yanlısı rejimler

üzerinden ABD egemenliğini kurma ve koruma savaşı. Bu savaş bugün ABD ve müttefiklerinin Irak'ta yürüttüğü savaşın bir devamı ve parçası. Bu savaşta esas rakipler gerçekte dünya hegemonyası konusunda ABD nin esas rakipleri olan emperyalist güçler, AB –Japonya–Rusya–Çin. Bunlar şimdilik ABD ile doğrudan askeri çatışma durumunda ve konumunda değiller. Ekonomik ve siyasi alanda fakat bütün güçleri ile Ortadoğu'ya girmeye, ABD'nin egemenliğini sarsmaya çalışıyorlar. Bu bağlamda Ortadoğu halkları içinde haklı olarak yaygın olan antiamerikan duyguları bunlar kendileri lehine kullanmaya çalışıyorlar. Ortadoğu'da ABD'nin "terörizme destek veren" rejimler olarak ilan edip hedef tahtasına koyduğu İran-Suriye gibi rejimlerle bunlar, ABD ile arayı da fazla bozmadan, iyi ilişkiler geliştiriyorlar. Filistin, Lübnan gibi ülkelerde de, "terörist" listelerine aldıkları Hamas ve Hizbullah gibi örgütlerle ilişkilerde, ABD ve onun Ortadoğu'daki en yakın müttefiki konumunda olan İsrail'e göre daha ılımlı bir siyaset izliyorlar. Halkların dostu olduklarından değil, emperyalist çıkarları bunu gerektirdiğinden böyle davranıyorlar.

ABD'nin "BOP"unun önünde devlet iktidarı olarak Ortadoğuda andaki en büyük engel, dinci faşist molla rejiminin iktidarda olduğu İran. İran, Ahmedinecad cumhurbaşkanı olduktan bu yana açık Yahudi düşmanı bir söylemle, İsrail devletinin Ortadoğu'da yaşama hakkı olmadığını ilan ediyor ve bunun yanında da İran atom programını

yeniden başlattığını ve uranyumu zenginleştirebilecek durumda olduğunu açıklıyor. Bu İran'ın belli bir süre sonra kendi atom bombasını imal edebileceğinin de açıklanması anlamına geliyor. ABD açısından da, İsrail açısından da molla rejiminin hüküm sürdüğü, "İslam devrimi"ni bütün dünyaya yayma misyonunu kendinde gören bir İran'ın "atom silahı"na sahip olması izin verilemez bir durumdur. Ve onlar bunu bir çok kez açıkladılar da. ABD ve İsrail gerçekte İran'ı hemen vurmaktan, en azından atom silahı geliştirme potansiyelini bir süre de olsa sıfırlamaktan yanadır. Fakat bunu engelleyen bir dizi faktör vardır. Emperyalist güçler içinde bütün dünyada halklar açısından en nefret edilir güç durumunda olan ABD'nin başı Ortadoğu'da en başta işgal altında tuttuğu Irak'ta derttedir. Latin Amerika adım adım arka bahçe olmaktan çıkmaktadır. ABD'nin "kurtardığı" Afganistan'da kukla rejimin "iktidarı" gerçekte Kabil'le sınırlıdır. ABD'nin ekonomisi ancak Japonya-Çin gibi ellerinde büyük dolar rezervi bulduran ülkelerin kerhen desteği ve ABD'nin hâlâ nerdeyse rakipsiz olan askeri gücü sayesinde ayakta durmaktadır. Fakat o rakipsiz "güçlü" askeri gücün de, işgal durumunda pek fazla bir işe yaramadığı şimdi Irak'ta da yaşanıyor. Diğer yandan ABD'nin esas rakipleri konumunda olan güçler, İran'da "atom programı" sorununun diplomatik yolla ve BM kurumları üzerinden çözülebileceğini savunmaktadırlar. İran'ın atom silahı geliştirebilmesi için BM'ye bağlı Enternasyonal Atom Enerjisi Ajansı

Başkanı ElBaradei'e göre beş yıl kadar zamana ihtiyacı vardır. Yani diplomatik kanalların zorlanması için daha zaman vardır. Bütün bu vb. nedenlerle ABD kendini halklardan daha da soyutlayacak, ve bütün dünyada en başta radikal İslamcı gruplara akın akın gönüllü katacak bir saldırıya şimdilik hazır değildir.

İsrail açısından ise ABD'nin açıkça destek vermediği, diğer emperyalist güçlerin de anda karşı olduğu bir saldırı mümkün değildir. Ayrıca olası bir saldırı başta bütün radikal islamcı grupların zaten antisemit temelde de yok etme yanlısı oldukları İsrail'e karşı saldırılarını yoğunlaştıracaktır. Bu yüzden şimdi İsrail'in Hamas ve Hizbullah'a karşı –gerçekte Filistin ve Lübnan Arap halklarına karşı yürüttüğü haksız, hunhar savaş, aynı zamanda İran'a karşı hazırlanan saldırının da zeminini döşeyen bir savaştır. İsrail açısından İran'a karşı olası bir saldırıda İsrail açısından tehlikeli olabilecek güçlerin tasfiyesi operasyonudur.

TÜRK EGEMENLERİ FIRSATTAN İSTİFADE GÜNEY KÜRDİSTAN'A SALDIRI HAZIRLIĞI İÇİNDE

Türk egemenleri Ortadoğu'daki ge-lişmeler bağlamında bir yandan İsrail'in "orantısız", "insafsız", "ölçüsü kalmayan" saldırılarında ölen, yaralanan, evsiz barksız kalan, göç yollarına düşen "din kardeşlerimiz" için timsah gözyaşları dökerken, diğer yandan bu savaştan en fazla nasıl rant elde edebileceklerinin hesaplarını yapıyor, bu savaşı kendileri için de